

Sarah J. Maas

De glazen troon

ISBN 978-90-225-7003-6
ISBN 978-94-6023-946-5 (e-boek)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Throne of Glass*
Vertaling: Lia Belt
Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam
Omslagbeeld: Max Meinzold
Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Text & Image, Exterveen

© 2012 Sarah J. Maas
All rights reserved.
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Na een jaar van dwangarbeid in de zoutmijnen van Endovier was Celaena Sardothien eraan gewend dat ze overal in ketenen en onder dreiging van een zwaard naartoe werd begeleid. De meesten van de duizenden slaven in Endovier werden zo behandeld; hoewel er bij Celaena altijd nog eens zes extra wachters van en naar de mijnen meeliepen. Dat verwachtte de beruchtste sluipmoordenaar van Adarlan inmiddels wel. Maar vandaag was er ook een man in een zwarte mantel met kap bij.

Hij leidde haar aan de arm door het mooie gebouw waarin de ambtenaren en opzichters van Endovier waren ondergebracht. Ze liepen door eindeloze gangen, gingen trappen op en af en de ene na de andere hoek om, net zo lang tot ze geen schijn van kans meer had om de weg naar buiten terug te vinden.

Althans, dat was de bedoeling van haar begeleider, maar het ontging haar niet dat ze binnen een paar minuten tijd dezelfde trap op en weer af liepen. En ze had ook wel in de gaten dat ze tussen verdiepingen zigzagden, ook al had het gebouw een standaardindeling van gangen en trappenhuizen. Alsof ze zich zo gemakkelijk zou laten desoriënteren. Als hij niet zo zijn best had gedaan, zou ze misschien beledigd zijn geweest.

Ze gingen een heel lange gang in, waar in de stilte alleen hun voetstappen klonken. Hoewel de man die haar arm vasthield lang en fit was, zag ze door de kap die hij droeg niets van zijn gezicht. Ook alweer een tactiek om haar te verwarren en te intimideren. Die zwarte kleding was daar waarschijnlijk ook voor bedoeld. Zijn hoofd draaide naar haar toe, en Celaena grijnsde naar hem. Hij keek weer naar voren en verstrakte zijn toch al ijzeren greep op haar arm.

Het had wel iets vleiends, ook al wist ze niet wat er aan de hand was of waarom hij haar buiten de mijnschacht had staan opwachten. Na een dag van steenzout hakken in de ingewanden van de berg had het

haar humeur geen goed gedaan toen ze hem daar had zien staan, met zes wachters bij zich.

Maar ze had haar oren gespitst toen hij zich aan haar opzichter had voorgesteld als Chaol Westfall, kapitein van de koninklijke garde. Ineens drukte de hemel op haar neer, duwden de bergen van achteren tegen haar aan, en zelfs de aarde was naar haar knieën omhooggekomen. Ze had al een tijdje geen angst meer gevoeld; dat had ze zichzelf niet toegestaan. Elke morgen als ze wakker werd, herhaalde ze dezelfde woorden: ik zal niet bang zijn. Een jaar lang hadden die woorden het verschil gemaakt tussen buigen en breken, ervoor gezorgd dat ze niet was bezweken in de duisternis van de mijnen. Niet dat ze de kapitein daar iets van zou laten merken.

Celaena bekeek de gehandschoende hand die haar arm omkleemde. Het donkere leer had bijna dezelfde kleur als het vuil op haar huid.

Ze hield een zucht binnen en trok met haar vrije hand haar smerige, gescheurde tuniek recht. Aangezien ze voor zonsopkomst de mijnen in ging en er pas na het donker weer uit kwam, zag ze de zon maar zelden. Ze was ontzettend bleek onder het vuil. Ja, ze was ooit aantrekkelijk geweest, misschien zelfs mooi, maar ach, wat maakte dat nu nog uit?

Toen ze weer een volgende gang doorkruisten, bestudeerde ze het kunstig vervaardigde zwaard van de vreemdeling. De glanzende knop had de vorm van een vliegende adelaar. Toen hij haar zag kijken, zakte zijn hand omlaag en bedekte de gouden knop. Haar lippen plooiden zich weer in een glimlach.

‘Je bent een heel eind van Klooffort, kapitein,’ zei ze nadat ze haar keel had geschraapt. ‘Ben je meegekomen met het leger dat ik eerder vandaag hoorde rondstampen?’ Ze tuurde in de duisternis onder zijn kap, maar zag niets. Toch voelde ze dat hij haar aankeek, beoordeelde, de maat nam. Ze staarde gewoon terug. De kapitein van de koninklijke garde zou waarschijnlijk een interessante tegenstander zijn. Misschien zelfs wat inspanning van haar kant waard.

Uiteindelijk hief de man zijn arm en liet zijn mantel weer over zijn zwaard vallen. Even ving ze een glimp op van de gouden wyvern, de tweepotige gevleugelde draak die op zijn tuniek was geborduurd: het koninklijke wapen.

‘Wat geef jij om de legers van Adarlan?’ reageerde hij. Ze genoot ervan om een stem te horen zoals die van haar – kil en ter zake – ook al was die kerel dan een akelige broot.

‘Niks,’ zei ze schouderophalend. Hij gromde geïrriteerd.

O, het zou mooi zijn om zijn bloed op het marmer te zien druipen. Eén keer had ze hier in de mijnen haar geduld verloren. Eén keer, toen haar eerste opzichter de verkeerde dag uitkoos om haar te veel onder druk te zetten. Ze herinnerde zich nog hoe het was geweest om met haar pikhouweel in zijn pens te hakken, hoe kleverig zijn bloed op haar handen en gezicht had gevoeld. Ze zou binnen een tel twee van deze wachters kunnen ontwapenen. Zou de kapitein het er beter van afbrengen dan haar verscheiden opzichter? Terwijl ze de verschillende uitkomsten voor zich zag, grijnsde ze weer naar hem.

‘Kijk me niet zo aan,’ waarschuwde hij, en zijn hand zakte weer naar zijn zwaard. Celaena verborg haar grijns. Ze liepen langs een rij houten deuren die ze een paar minuten geleden ook al had gezien. Als ze wilde ontsnappen, hoefde ze alleen maar bij de volgende gang linksaf en dan drie trappen af. Het enige wat hij met al zijn pogingen tot desoriëntatie bereikte, was dat ze het gebouw leerde kennen. Idioten.

‘Waar gaan we ook alweer heen?’ vroeg ze zoetjes, terwijl ze een lok geklit haar uit haar gezicht streek. Toen hij niet antwoordde, klemde ze haar kiezen op elkaar.

De gang weerkaatste elk geluid zo sterk dat ze hem niet kon aanvallen zonder dat iedereen in het gebouw het zou horen. Ze had niet gezien waar hij de sleutel van haar boeien had gelaten, en ze zou last hebben van de zes wachters die achter hen aan liepen, vooral met die boeien om.

Ze gingen een gang in waar ijzeren kroonluchters hingen. Buiten was de nacht ingevallen, maar er hingen zo veel felle lantaarns op het plein dat daar weinig schaduwen waren om je in te verstoppen.

Op het binnenplein hoorde ze de andere slaven naar hun houten slaapgebouw schuifelen. Het gekerm van pijn te midden van het gekletter van ketenen vormde een refrein dat haar even vertrouwd was als de sombere werkliederen die de slaven de hele dag zongen. Nu en dan vormde de solo van een zweep een toevoeging aan de symfonie van agressie die Adarlan voor haar zwaarste criminelen, armste burgers en nieuwste veroveringen had gecomponeerd.

Sommige gevangenen waren beschuldigd van pogingen tot het bedrijven van magie – niet dat ze dat konden, aangezien de magie uit het koninkrijk was verdwenen – maar er werden ook steeds meer rebellen naar Endovier gebracht. De meeste kwamen uit Eyllwe, een van de

laatste landen die zich nog tegen overheersing door Adarlan verzetten. Maar als Celaena hun vroeg naar het laatste nieuws, staarden velen van hen haar alleen maar met lege ogen aan. Nu al gebroken. Ze huiverde bij de gedachte aan wat die mensen door toedoen van de legers van Adarlan hadden doorstaan. Soms vroeg ze zich af of ze niet beter af zouden zijn als ze waren gestorven op de hakblokken. En of zijzelf niet ook beter af zou zijn geweest als ze was gesneuveld op de avond dat ze was verraden en gevangengenomen.

Maar ze had andere dingen aan haar hoofd terwijl ze hun tocht voortzetten. Zou ze nu dan eindelijk de strop krijgen? Ze kreeg een wee gevoel in haar maag. Ze wás belangrijk genoeg om te worden terechtgesteld door de kapitein van de koninklijke garde zelf. Maar waarom zou hij haar dan eerst hiernaartoe brengen?

Uiteindelijk stopten ze voor dubbele rood-met-gouden deuren met zulk dik glas dat ze er niet doorheen kon kijken. Kapitein Westfall gebaarde met zijn kin naar de twee wachters aan weerskanten van de deuren, die begroetend met hun speren op de grond stampten.

De greep van de kapitein verstrakte tot het pijn deed. Hij rukte Celaena naar zich toe, maar haar voeten leken van lood en ze verzette zich. 'Blijf je liever in de mijnen?' vroeg hij op licht geamuseerde toon.

'Als ik te horen kreeg wat dit allemaal te betekenen had, zou ik misschien wat meer meewerken.'

'Daar kom je snel genoeg achter.' Haar handen werden klam. Ja, ze zou sterven. Het was eindelijk zover.

De deuren gingen krakend open en onthulden een grote zaal. Een glazen kroonluchter in de vorm van een wijnrank bedekte bijna het hele plafond en wierp ruitvormige lichtjes op de ramen in de achterste muur. Vergeleken met de grauwheid buiten die ramen voelde deze overdaad als een klap in haar gezicht. Een herinnering aan hoezeer de mensen hier profiteerden van haar werk.

'Naar binnen,' grauwde de gardekapitein. Met zijn vrije hand gaf hij haar een zet en liet haar eindelijk los. Celaena struikelde; haar eeltige voeten gleden over de gladde vloer terwijl ze haar evenwicht herstelde. Ze keek om en zag nog eens zes wachters binnenkomen.

Veertien wachters, plus de kapitein, allemaal met het gouden koninklijke embleem op de borst van hun zwarte uniform geborduurd. Dit waren leden van de lijfwacht van de koninklijke familie zelf: meedogenloze, bliksemsnelle soldaten die van jongs af aan waren getraind

om te beschermen en te doden. Ze slikte moeizaam.

Met een licht gevoel in haar hoofd, maar tegelijkertijd met een loodzwaar lichaam, keek Celaena de zaal in. Op een prachtig versierde roodhouten troon zat een knappe jongeman. Haar hart bleef stilstaan toen iedereen voor hem boog.

Ze stond oog in oog met de kroonprins van Adarlan.